

lagt til større kommuner, og dermed opnår man nærheden, så vi netop kan sikre drikkevandet også til de kommende generationer.

Derfor er det her lovforslag så utrolig godt.

Torben Hansen (S):

Det lovforslag, vi står med her i dag, betyder en opsplitning mellem planlægning, overvågning og indsats, og i sidste ende er det jo det stik modsatte af, hvad Danmarks natur og miljø har brug for, nemlig en sammenhængende planlægning, indsats, ekspertise og et forbedret beskyttelsesniveau.

Det er overordentlig uhensigtsmæssigt, at eksempelvis kortlægning af grundvandsressourcen og dens kvalitet fremover varetages af staten via miljømålslovens vandplaner, mens indsatsplanerne mod forurening af grundvandet, vandforsyningsplaner samt alle indvindingstilladelser fremover skal ligge i kommunerne, for de indsatsplaner, der skal laves, skal jo netop baseres på kendskabet til truslerne mod grundvandet, til arealændingen, til grundvandssårbarhed og til vandforsyningsplaner, og vandforsyningsplanerne skal også baseres på en afvejning af vandressourcens udnyttelse til almen vandforsyning, natur, erhverv m.m.

Det, der reelt sker, er, at vi får 100 grundvandsmyndigheder i fremtiden mod de 13, vi har i dag. Det vil jo i sidste ende sige, at vi får en udtynding af ekspertisen, og det er jo også noget af det, som Vandplan Sjælland gør opmærksom på. Jeg har tidligere fra Folketingets talerstol nævnt breve fra Vandplan Sjælland, hvor de siger, at det, der sker med det her, er, at man går fra de sjællandske amter til, at det nu bliver 44 kommuner, der skal samarbejde om det, og det er en bureaukratisering, og de slutter endda meget smukt af med, at det gode samarbejde i Vandplan Sjælland bør videreføres, da grundvandet ikke kender til administrative grænser.

Det er Roskilde Amt, det er Vandplan Sjælland, det er regeringens egne partifæller, der siger det her. Det kunne jo være befriende, hvis man her for en eneste gangs skyld fra regeringens side havde lagt al den der amtspsykose til side og sagde, at der rent faktisk kommer nogle herude fra det åbne land, der siger, at det her er helt galt. Men det har man valgt ikke at gøre, og det skal vi beklage.

Det næste eksempel, vi har, er jo hele Limfjordsområdet. I dag er det tre amter, der har ansvaret for Limfjordsområdet. De indsatsplaner og handleplaner, der skal laves for eftertiden, er

det 17 kommuner der skal have ansvaret for. Hvis der bare er én her, der kan forklare, hvordan det medfører en administrativ forenkling og mindre bureaukrati, så vil jeg frygtelig gerne høre det.

Grundvandsbeskyttelsen og grundvandsbenyttelsen bør placeres samme sted, og det er regionalt, og det er også det, der bliver afspejlet i de ændringsforslag, som vi har til afstemning om x antal minutter, når den her debat er færdig.

Kommunerne står også for hovedparten af den samlede vandindvinding, det er 63 pct., igennem de nuværende kommunale vandværker, men i den ny lov skal de give sig selv tilladelse til at indvinde grundvandet, så skal de kontrollere, at de overholder vilkårene i tilladelsen, og det er jo dybest set – hvis man lige hører efter – helt utroligt. Det svarer til, at en industrivirksomhed selv laver sine egne miljøgodkendelser og derefter kontrollerer, at den overholder dem. Det, at man får tilladelse, kontrol og håndhævelsesmyndighed i det samme regi, mener vi rent faktisk er en, skal vi sige, grov uoverensstemmelse med armslængdeprincippet.

Det næste er så, at det her jo er et meget kompliceret område. Det fremgår jo også af regeringens bemærkninger. Jeg har nævnt det tidligere i løbet af dagen, men i september 2004 overflytter regeringen dele af råstofforvaltningen og dele af jordforurening til regionerne med den argumentation, at man skal sikre en ensartet praksis inden for det her stærkt specialiserede område.

Kl. 17.50

Her er man gået den anden vej, og man har endda skåret de bånd over, der ligger mellem grundvandet, råstofforvaltningen og jordforureningen. Nu vil de ligge og svømme mange forskellige steder i offentligt regi.

Det her er vi meget bange for vil medføre forøget bureaukrati, vil medføre et brud på armslængdeprincippet, og i allersidste ende vil taberen i det her ikke blive os, der sidder herinde, det vil blive grundvandet og de efterkommere, der skal bruge vores rene grundvand om 20, 30 eller 50 år.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Kan hr. Torben Hansen bekræfte, at det har været synspunktet hele vejen igennem, og uanset hvad vi har sagt, at opgaverne skal placeres i regionerne?

Nu er det jo sådan, at regionerne ikke skal varetage de her opgaver efter vores mening, og